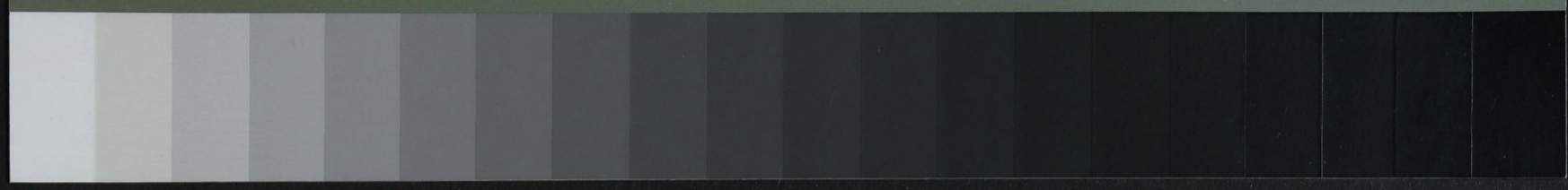

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI WOJSK OPK

ASG wewn. 3604/81

JAWNE

Egz. nr 1

Pplk dr Eugeniusz ZABŁOCKI

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ
W PUŁKU LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO
OBRONY POWIETRZNEJ KRAJU

Skrypt

49587

WARSZAWA

1981

Colour Chart #13

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI WOJSK OPK

ASG wewn. 3604/81

JAWNE

Egz. nr 1

Pplk dr Eugeniusz ZABŁOCKI

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ
W PUŁKU LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO
OBRONY POWIETRZNEJ KRAJU

Skrypt

49587

WARSZAWA

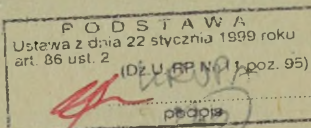
1981

PRZEKLASYFIKOWANO

Protokół Nr 54305

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO **JAWNE**

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI WOJSK OPK

ASG WP wewn. 3604/81

SZEF KATEDRY

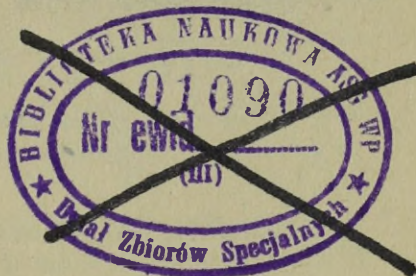
/-/ płk doc. dr Jerzy FIJAŁKOWSKI
23.3.1981 r.

Egz. nr ... 1

Preklas. -

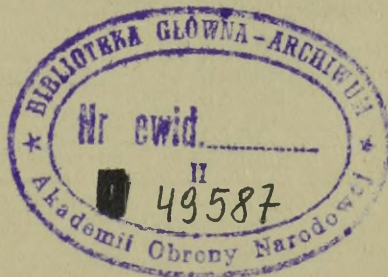
prot. 1 z dnia 2.01.97
OK -

Ppłk dr Eugeniusz ZABŁOCKI

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU
LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO OBRONY POWIETRZNEJ KRAJU

Skrypt

W A R S Z A W A

marzec

1981 r.

SPIS TREŚCI

	Str.
WSTĘP	3
WPROWADZENIE	3
1. Charakterystyka stanów gotowości bojowej w plm OPK	6
2. Osiąganie wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK	11
3. Rozsrodkowanie sił i środków plm OPK na dwa lotniska	16
4. Kierowanie osiaganiem wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK	21
BIBLIOGRAFIA	25

W S T Ę P

Współczesną obronę powietrzną cechuje wysoka gotowość bojowa oparta na systemie rozpoznania i dowodzenia, dobrze zorganizowanym już w okresie pokoju.

Szczególne ważne znaczenie ma szybkie osiągnięcie gotowości bojowej do odpięrania niespodziewanych, zmasowanych nalotów środków napadu powietrznego nieprzyjaciela.

W wypadku zagrożenia napadem z powietrza wprowadza się kolejne, wyższe stany gotowości bojowej, w tym również w plm OPK, z takim wyliczeniem, aby z chwilą rozpoczęcia działań mógł on wykonywać postawione mu zadania bojowe zgodnie z wcześniej opracowanymi planami.

W skrypcie niniejszym scharakteryzowano przede wszystkim główne zasady i przedsięwzięcia osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK.

Stanowią one podstawę do opracowania w każdym plm OPK dokumentów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, uwzględniających również jego zadania bojowe, stan sił i środków oraz warunki bazowania.

We wprowadzeniu do skryptu przedstawiono ogólne pojęcia i zasady dotyczące osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w siłach zbrojnych PRL, a w tym w wojskach OPK.

WPROWADZENIE

Jednostki wojskowe w siłach zbrojnych PRL w okresie pokoju różnią się między sobą stopniem ukończenia w stosunku do przewidywanego etatu wojennego. W zależności od stopnia ukończenia wyróżniamy:

- jednostki rozwinięte ukończone w 80 procentach;
- jednostki skadrowane, ukończone w 5-35 procentach;
- jednostki formowane - od nowa.

Ukończenie jednostek jest uwarunkowane charakterem i stopniem zagrożenia na kontynencie europejskim, w tym również terytorium PRL, miejscem i rolą naszych sił zbrojnych w Układzie Warszawskim oraz możliwościami ekonomicznymi państwa.

Niepełne rozwinięcie sił zbrojnych należy do zasad obowiązujących nawet w odniesieniu do armii ozołowych potęg ekonomicznych. Stąd też, niezależnie od swej wielkości, współczesne armie okresu pokojowego stanowią bazę rozwinięcia wojsk na czas wojny.

Mimo zróżnicowanego stopnia rozwinięcia poszczególne jednostki wojskowe realizują w zasadzie podobne przedsięwzięcia w ramach osiągnięcia

wyższych stanów gotowości bojowej /WSGB/. Istotne różnice dotyczą głównie zakresu tych przedsięwzięć:

Gotowość bojowa jest to zdolność wojsk do podjęcia w określonym czasie działań bojowych.

Na gotowość bojową składają się następujące podstawowe elementy:

1. Gotowość alarmowa.
2. Gotowość mobilizacyjna.
3. Zdolność bojowa.

Gotowość alarmowa jest to zdolność do wykonywania przez wojska w krótkim czasie przedsięwzięć określonych w planach osiągnięcia WSGB.

Do zasadniczych elementów, które decydują o utrzymaniu wysokiego stopnia gotowości alarmowej w jednostkach wojskowych, należy zaliczyć:

- sprawny system alarmowy, wyposażony w odpowiednie urządzenia techniczne;
- organizację służb dźżurnych;
- organizację powiadamiania kadry zawodowej;
- szkolenie i kontrolę gotowości bojowej;
- pełną znajomość obowiązków w procesie osiągnięcia WSGB przez wszystkich żołnierzy.

Gotowość mobilizacyjna jest to stopień przygotowania wojsk do ich przejścia ze struktury organizacyjnej i ukończenia czasu pokojowego na strukturę organizacyjną i ukończenie czasu wojennego.

Zdolność bojowa przejawia się w możliwościach wojsk w zakresie wykonywania określonych zadań bojowych, niezależnie od pory roku i doby, warunków meteorologicznych i terenowych. Możliwości te wynikają ze struktury organizacyjnej jednostki, liczby i wyszkolenia żołnierzy, stanu techniki bojowej i materiałowo-technicznego zabezpieczenia.

Aktualnie w naszym kraju obowiązują okresy obronne w odniesieniu do państwa oraz stany gotowości bojowej w odniesieniu do sił zbrojnych.

Państwo może się znajdować w okresie pokojowym, w okresie zagrożenia /stan podwyższonej obronności kraju i stan zagrożenia państwa/ oraz w okresie wojny.

W silech zbrojnych obowiązują następujące stany gotowości bojowej:

- stan stałej gotowości bojowej.
- stan podwyższonej gotowości bojowej;
- stan gotowości bojowej zagrożenia wojennego;
- stan pełnej gotowości bojowej;

Stan stałej gotowości bojowej jest utrzymywany w sposób ciągły w okresie pokoju. Jednostki zachowują zdolność do osiągnięcia WSGB oraz wykonywania określonych zadań bojowych. Wydzielone siły i środki pełnią dyżury bojowe, zapewniając natychmiastową obronę granic państwa przed ich naruszeniem z powietrza, morza i lądu.

Stan podwyższonej gotowości bojowej polega na realizacji przedsięwzięć zmierzających do podniesienia gotowości jednostek wojskowych do wykonywania zadań bojowych i mobilizacyjnych. Głównym celem jest skracanie czasu osiągnięcia kolejnych, wyższych stanów gotowości bojowych.

Stan zagrożenia wojennego jest to stan, w którym jednostki wojskowe rozwinięte osiągną pełną zdolność do realizacji zadań bojowych, a pozostałe jednostki uzyskują możliwość przyjęcia uzupełnienia z gospodarki narodowej.

Stan pełnej gotowości bojowej jest to stan, w którym jednostki wojskowe dokonują pełnego mobilizacyjnego rozwinięcia i osiągną pełną gotowość do wykonywania zadań bojowych.

Zakres przedsięwzięć w ramach osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej zależy od stopnia ukończenia jednostki. W jednostkach rozwiniętych najistotniejsze znaczenie ma osiągnięcie gotowości do wykonywania zadań bojowych w trybie alarmowym. Natomiast w jednostkach skadrowanych i formowanych od nowa najpoważniejszym zadaniem jest mobilizacyjne rozwinięcie do etatu wojennego.

W wojskach OPK, podobnie jak w całych siłach zbrojnych, obowiązują cztery stany gotowości bojowej.

Na charakterystykę wojsk OPK składają się następujące fakty:

- większość sił należy do jednostek rozwiniętych o charakterze stacjonarnym;
- system rozpoznania i dowodzenia wojskami jest w pełni rozwinięty;
- wszystkie jednostki bojowe pełnią dyżury częścią sił już w okresie pokoju w celu utrzymywania ciągłej gotowości do natychmiastowego odparcia zaskakujących nalotów przeciwnika powietrznego.

W jednostkach wojsk OPK najistotniejsze znaczenie ma osiągnięcie gotowości do wykonywania zadań bojowych w krótkim czasie, w trybie alarmowym, przy jednoczesnej realizacji niewielkich uzupełnień mobilizacyjnych.

Wyższe stany gotowości bojowej dla wojsk zarządza minister obrony narodowej lub szef Sztabu Generalnego. W wyjątkowych wypadkach /nie spodziewany nalot ŚNP/ stan pełnej gotowości bojowej w stosunku do podległych wojsk może zarządzić dowódca wojsk OPK, dowódca korpusu OPK, a nawet dowódca oddziału.

1. CHARAKTERYSTYKA STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W plm OPK

Zgodnie z obowiązującymi przepisami plm OPK może znajdować się w jednym z czterech stanów gotowości bojowej, a mianowicie:

- stanie stałej gotowości bojowej;
- stanie podwyższonej gotowości bojowej;
- stanie zagrożenia wojennego;
- stanie pełnej gotowości bojowej.

Stan stałej gotowości bojowej polega na zachwaniu zdolności pułku lotnictwa myśliwskiego do osiągnięcia w krótkim czasie wyższych stanów gotowości bojowej /WSGB/ oraz skutecznego prowadzenia walki z przeciwnikiem powietrznym zgodnie z postawionymi zadaniami bojowymi. Stan ten jest utrzymywany w sposób ciągły w okresie pokoju.

Do podstawowych wymagań w zakresie utrzymywania przez plm OPK stanu stałej gotowości bojowej należy zaliczyć:

- utrzymanie 70% stanu osobowego w rejonie jednostki /w zasięgu posiadanych środków alarmowania/;
- utrzymanie 80% sprzętu w ciągłej sprawności technicznej;
- utrzymanie w ciągłej sprawności eksploatacyjnej lotnisk, drogowych odcinków lotniskowych /dol/ oraz obiektów i urządzeń na lotnisku stałego bazowania i na lotnisku rozérodowania;
- pełnienie dyżurów bojowych w ramach systemu OPK;
- utrzymywanie w ciągłej aktualności dokumentów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, a systemu alarmowania w ciągłej sprawności technicznej;
- utrzymywanie odpowiedniego poziomu wyszkolenia bojowego personelu latającego i stanowisk dowodzenia, zapewniającego skuteczne prowadzenie walki z przeciwnikiem powietrznym.

Są to podstawowe wymagania, które znajdują szczegółowe odzwierciedlenie w dokumentach osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK.

Spośród wielu czynników, które decydują o utrzymaniu stanu stałej gotowości bojowej w plm OPK, można wyodrębnić trzy zasadnicze, a mianowicie: zdolność do sprawnego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w nakazanym czasie w trybie alarmowym; sprawność sprzętu technicznego, lotnisk i stanowisk dowodzenia; odpowiedni poziom i stan załóg zapewniający skuteczne zwalczanie środków napadu powietrznego.

Podstawowym dokumentem, który określa podstawowe normy i zadania plm OPK w zakresie gotowości bojowej, jest "Plan osiągnięcia wyższych stanów

gotowości bojowej". Plan ten jest podstawą do opracowania szczegółowych zadań dla pododdziałów i służb dyżurnych.

Każdy pułk lotnictwa myśliwskiego pełni dyżury bojowe częścią sił w ramach utrzymywania wysokiej gotowości bojowej systemu OPK w okresie pokoju. Aktualnie obowiązuje pełnienie dyżuru całodobowego przez dwie załogi w gotowości bojowej nr 3. Zgodnie z obowiązującymi normami załogi te powinny osiągnąć gotowość do startu w ciągu 35 minut. W praktyce oznacza to konieczność zgrupowania wyznaczonych składów osobowych /pilotów i personelu zabezpieczenia/ na lotnisku na okres całej doby w pobliżu samolotów.

W celu zapewnienia sprawnego kierowania działalnością załóg dyżurujących na lotniskach dobowe dyżury pełnią etatowe zmiany na połączonym stanowisku dowodzenia /PiSD/. Oprócz tego dyżury dobowe pełnią nawigatorzy naprowadzania /nawigatorzy operatorzy/ na głównym punkcie naprowadzania /GPN/ oraz na wysuniętych punktach naprowadzania /WPN/ wchodzących pod względem organizacyjnym w skład plm OPK, natomiast na lotnisku stałego bazowania - dyżurny kierownik lotniska CDKW.

Zmiany dyżurne na PiSD oraz DKL mają zapewnić sprawne osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej /nr 2 i nr 1/ przez załogi dyżurujące w gotowości bojowej nr 3 oraz start samolotów myśliwskich na przechwycenie celów powietrznych w nakazanym czasie zgodnie z rozkazami przekazywanymi z wyższych szczebli dowodzenia. W tym celu utrzymują łączność ze stanowiskiem dowodzenia korpusu OPK oraz z załogami na lotniskach. Natomiast nawigatorzy naprowadzania na GPN i WPN są w stałej gotowości do naprowadzania samolotów myśliwskich na cele powietrzne zgodnie z rozkazami przełożonych.

Normy i tryb postępowania sił dyżurnych określa "Instrukcja pełnienia dyżurów bojowych w systemie OPK".

Każdy plm OPK ma obowiązek utrzymywania lotniska stałego bazowania oraz lotniska zapasowego, w tym również obiektów i urządzeń lotniskowych, w ciągłej sprawności eksploatacyjnej. Wymaga to systematycznego wykonywania prac konserwacyjnych oraz pełnienia dyżurów przez obsługi poszczególnych obiektów i urządzeń lotniskowych. Dotyczy to przede wszystkim obsługi środków łączności /radiostacje KF i UKF/, środków ubezpieczenia lotów /radiolokacyjny system lądowania, radiostacje prowadzące, urządzenia elektroświatlne/ oraz urządzeń energetycznych. Ciągła gotowość eksploatacyjna lotnisk oraz urządzeń lotniskowych zapewnia możliwość wykonywania lotów /startów i lądowań/ w trudnych i zwykłych warunkach atmosferycznych, w dzień i w nocy przez załogi dyżurne plm OPK, jak również wykorzystania tych lotnisk przez inne jednostki lotnicze wykonujące zadania w ramach systemu OPK.

Ciągła gotowość do działań sił dyżurnych jest podstawowym zadaniem bojowym plm OPK w okresie pokoju, w ramach obrony nienaruszalności obszaru powietrznego PRL. Ma to również kapitalne znaczenie dla natychmiastowego wprowadzenia do walki części sił plm OPK w wypadku zaskakującego nalotu ŚNP nieprzyjaciela, do czasu osiągnięcia gotowości do działań bojowych przez pozostałe siły i środki pułku.

Zmiana dyżurna na P1SD jest więc podstawowym ogniwem zapewniającym sprawne kierowanie działalnością sił dyżurnych pułku w okresie pokoju. Jest ona również przygotowana do przyjmowania sygnałów /rozkazów/ dotyczących osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przekazywanych przez dyżurne służby operacyjne wyższych szczebli dowodzenia, przede wszystkim z SD korpusu OPK.

Oprócz tego w plm OPK, podobnie jak w innych jednostkach, wyznacza się służbę oficera dyżurnego oraz służby wewnętrzne w pododdziałach.

Oficer dyżurny jest odpowiedzialny za sprawne /w nakazanym czasie/ powiadamianie i alarmowanie pododdziałów i całego stanu osobowego. W tym celu jest on wyposażony w odpowiednie tabele sygnałowe, dokumenty regulujące kolejność i sposób alarmowania oraz urządzenia techniczne zapewniające przekazywanie sygnałów alarmowych. Sygnały dotyczące osiągania wyższych stanów gotowości bojowej mogą być przekazywane oficerowi dyżurnemu przez dyżurną służbę operacyjną wyższych szczebli dowodzenia, wykorzystującą do tego zmianę dyżurną na P1SD lub DKL oraz w garnizonowej sieci alarmowania.

Należy podkreślić, że system alarmowania w plm OPK obejmuje kadrę zawodową w miejscu zamieszkania, pododdziały w rejonie zakwaterowania /w koszarach/ oraz składy osobowe pełniące dyżury lub wykonujące zadania szkoleniowe na lotnisku stałego bazowania i w komendzie lotniska zapasowego /KLZ/.

W stanie stałej gotowości bojowej wyznacza się całodobowe dyżury grupy operacyjnej sztabu pułku, która przebywa w sztabie lub w miejscu zamieszkania w godzinach pozasłużbowych. Grupa ta jest w pełni przygotowana do kierowania osiąganiem wyższych stanów gotowości bojowej w początkowym okresie, do czasu przybycia do jednostki dowództwa i sztabu plm OPK. W tym celu dla grupy operacyjnej są przewidziane specjalne sygnały powiadamiania oraz środki transportu zapewniające jej możliwie najkrótszy czas osiągnięcia gotowości do wykonywania zadań w rejonie zakwaterowania.

Dyżurny odpowiedzialny na P1SD, oficer dyżurny, służby dyżurne w pododdziałach i na obiektach lotniskowych oraz grupa operacyjna sztabu

stanowią podstawowe ogniwa systemu alarmowania oraz kierowania osiągnięciem wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK, szczególnie w początkowym okresie. Podstawowe siły i środki dyżurne w plm OPK w stanie stałej gotowości bojowej obrazuje rys. 1.

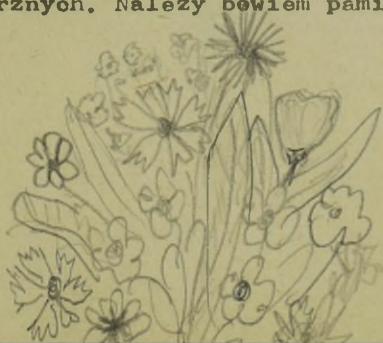
Utrzymywanie ciągłej zdolności plm OPK do osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej wymaga systematycznego szkolenia oraz pełnej znajomości zadań i obowiązków alarmowych zarówno przez służby dyżurne, jak również przez cały stan osobowy.

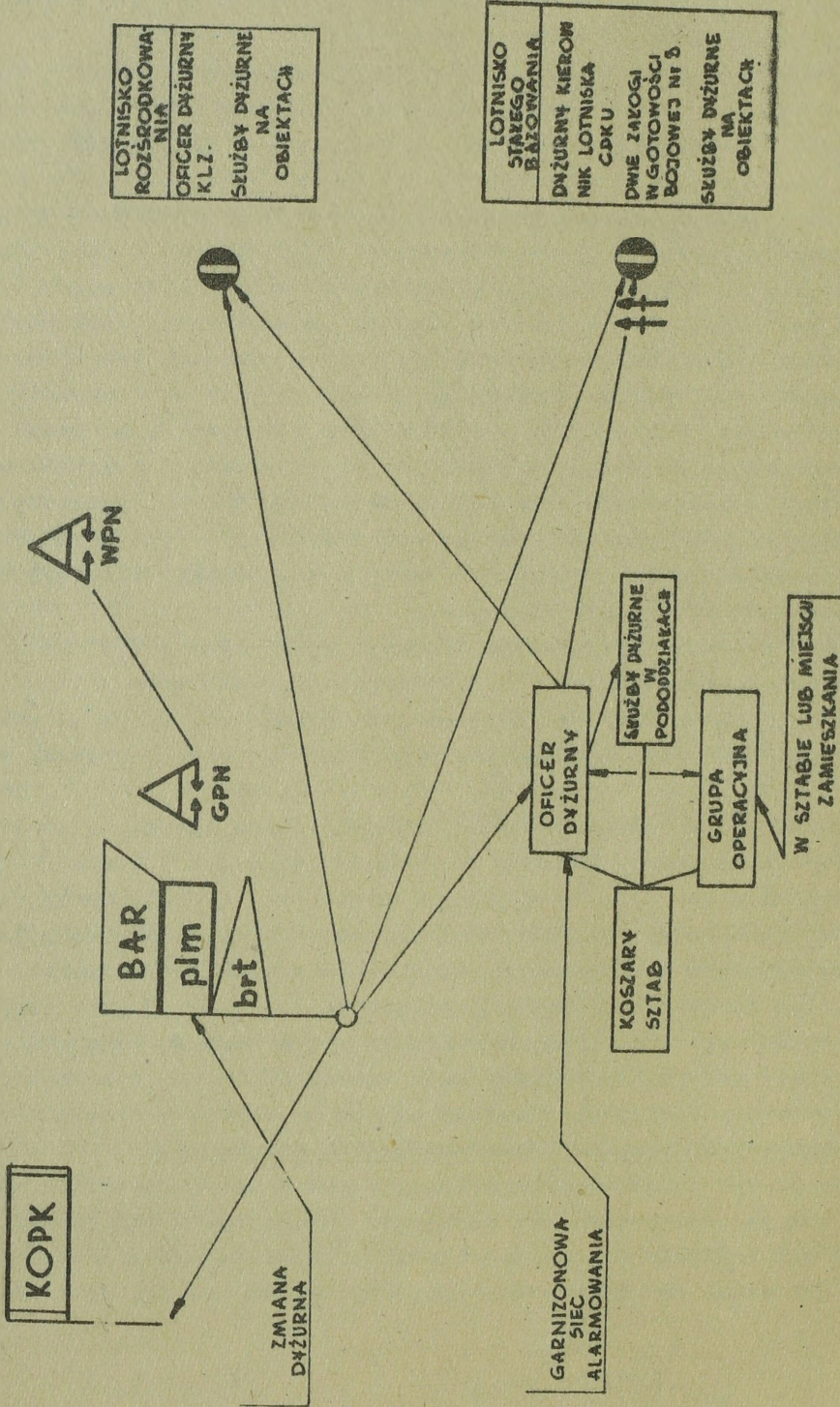
Osiąganie wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK jest jednym z zasadniczych przedsięwzięć szkoleniowych i kontrolnych w ramach ćwiczeń z wojskami, organizowanych przez wyższe szczeble dowodzenia, oraz w czasie inspekcji. Prowadzone są również systematyczne kontrole w ramach systemu OPK w zakresie umiejętności przyjmowania, rozkodowywania i przekazywania - w oparciu o specjalne tabele sygnałowe - sygnałów alarmowych przez zmiany dyżurne PłSD i oficerów dyżurnych. Ponadto prowadzone jest systematyczne szkolenie, instruktaże i kontrole wszystkich służb wewnętrznych oraz pododdziałów w plm OPK. Systematycznej codziennej kontroli podlega również sprawność wszystkich urządzeń technicznych przeznaczonych do powiadamiania i alarmowania w ramach osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

Znajomość zadań i obowiązków alarmowych przez służby dyżurne i cały stan osobowy, stan technicznych środków systemu alarmowania oraz aktualność planów /dokumentów/ są podstawowymi czynnikami, które warunkują sprawną organizację osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK.

Równie ważne jest utrzymywanie nakazanej ilości sprzętu w stałej sprawności technicznej. Dotyczy to środków łączności dowodzenia pododdziałami na ziemi oraz samolotami w powietrzu, środków ubezpieczenia lotów, samochodów specjalnych i transportowych, a w szczególności samolotów bojowych i uzbrojenia. Obowiązuje zasada, że wszystkie samoloty w pułku powinny być zawsze przygotowane do lotu. Z tego względu po każdym locie szkoleniowych dokonuje się przeglądu samolotu, usuwa się wszystkie usterki techniczne oraz uzupełnia instalacje samolotowe /paliwo, tlen, powietrze/. Samoloty są rozmieszczone w strefach rozśrodkowania, w odpowiednich obwałowaniach lub schronach.

Decydujące znaczenie w przygotowaniu plm OPK do wykonywania zadań bojowych ma poziom wyszkolenia personelu latającego i naziemnego /szczególnie nawigatorów naprowadzania/ w zakresie przechwytywania celów powietrznych. Należy bowiem pamiętać, że stan stałej gotowości

Rys. 1. SIŁY I ŚRODKI DŻURNNE W plm OPK W STANIE STAJEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ

bojowej powinien zapewnić zarówno sprawną organizację osiągania wyższych stanów gotowości bojowej, jak również pełne przygotowanie do skutecznego zwalczania środków napadu powietrznego. Utrzymanie wysokiego poziomu bojowego pilotów wymaga szczególnej systematyczności i rytmiczności szkolenia we wszystkich warunkach atmosferycznych w dzień i w nocy i we wszystkich elementach zastosowania bojowego.

Reasumując, można stwierdzić, że plm OPK już w okresie pokoju powinien być w pełni przygotowany do osiągania wyższych stanów gotowości bojowej oraz do wykonywania zadań w powietrzu. W tym celu konieczne jest systematyczne i intensywne szkolenie całego stanu osobowego, zarówno personelu naziemnego, jak i pilotów.

Stan podwyższonej gotowości bojowej polega na wykonaniu niezbędnych przedsięwzięć przygotowawczych, zapewniających osiągnięcie kolejnych wyższych stanów gotowości bojowej /zagrożenia wojennego lub pełnej gotowości bojowej/ w możliwie najkrótszym czasie.

Stan taki wprowadza się w okresie wzmożonego napięcia międzynarodowego, kiedy nie ma jednak oznak natychmiastowego, zaskakującego rozpoczęcia działań wojennych.

Stan zagrożenia wojennego w jednostkach rozwiniętych, do jakich należy plm OPK, niewiele różni się od stanu pełnej gotowości bojowej. Po jego osiągnięciu pułk może praktycznie prowadzić działania bojowe całością sił.

Stan zagrożenia wojennego wprowadza się w okresie szczególnego napięcia międzynarodowego, w wypadku występowania oznak zaskakującego rozpoczęcia wojny.

Pułk może osiągać stan zagrożenia wojennego ze stanu stałej gotowości bojowej lub z podwyższonej gotowości bojowej.

Stan pełnej gotowości bojowej polega na doprowadzeniu do osiągnięcia przez całość sił plm OPK zdolności do natychmiastowego wykonywania zadań bojowych.

Pułk może osiągać pełną gotowość bojową ze stanu stałej gotowości oraz po uprzednim wprowadzeniu stanu podwyższonej gotowości bojowej lub stanu zagrożenia wojennego.

2. OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W plm OPK

Stan podwyższonej gotowości bojowej plm OPK osiąga się w miejscu stałej dyslokacji, w sposób skryty /bez ogłaszania alarmu/ pod pozorem ćwiczeń.

Osiągnięcie stanu podwyższonej gotowości bojowej polega na wykonaniu następujących podstawowych przedsięwzięć:

- osiągnięcie gotowości bojowej nr 2 i ciągłe pełnienie dyżurów przez 1/3 załóg samolotów myśliwskich na lotnisku stałego bazowania;
- wzmocnienie zmian dyżurnych na PISD;
- pełnienie całodobowego dyżuru przez zmianę dowodzenia z plm OPK na PISD;
- wprowadzenie stałych dyżurów przez wyznaczonych oficerów w sztabie pułku;
- przygotowanie lotniska zapasowego do przyjmowania samolotów siłami KLZ;
- przygotowanie obojczyki zaopatrzenia do przebazowania na lotnisko zapasowe;
- przygotowanie do rozwinięcia elementów mobilizacyjnych: punktu kontrolno-informacyjnego /PKI/, punktu rozdziału transportu /PRT/, pośrednich punktów zbiórki /PPZ/ oraz pododdziałowych punktów uzupełnień /PPU/;
- przygotowanie dodatkowych linii łączności.

Ponadto wykonuje się szereg przedsięwzięć rozbudowy inżynierskiej, maskowania, rozśrodkowania sprzętu, wzmocnienia ochrony i obrony lotnisk oraz innych obiektów.

W stanie podwyższonej gotowości bojowej odwołuje się żołnierzy z urlopów i podróży służbowych. Znaczna część kadry zawodowej jest skoszarowana, w tym piloci i personel bezpośredniej obsługi samolotów na lotnisku.

Podstawowe przedsięwzięcia wykonywane w plm OPK w stanie podwyższonej gotowości określają odpowiednie dokumenty oraz rozkazy przełożonych. Dowódca pułku może jednak nakazać realizację dodatkowych przedsięwzięć zmierzających do skracania czasu osiągnięcia kolejnych, wyższych stanów gotowości bojowej.

W stanie podwyższonej gotowości bojowej dokonuje się również pełnej aktualizacji planów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, planów działań bojowych oraz innych dokumentów.

Wprowadzenie stanu podwyższonej gotowości bojowej w plm OPK oznacza przede wszystkim wzmocnienie sił i środków dyżurnych, zapewniających natychmiastowe użycie 1/3 załóg samolotów myśliwskich do odpierania zaskakujących nalotów środków napadu powietrznego, oraz przygotowanie całego stanu osobowego i sprzętu do osiągnięcia w możliwie najkrótszym czasie stanu zagrożenia wojennego lub stanu pełnej gotowości bojowej.

Podstawowe siły i środki dyżurne pIm OPK w stanie podwyższonej gotowości bojowej obrazuje rys. 2.

Stan zagrożenia wojennego wprowadza się w celu osiągnięcia gotowości do działań bojowych przez całość sił i środków pIm OPK. Stan ten jest ogłaszany w trybie alarmowym dla całego stanu osobowego, na lotnisku stałego bazowania oraz na lotnisku zapasowym.

Osiąganie stanu zagrożenia wojennego ze stanu podwyższonej gotowości bojowej polega na realizacji następujących głównych przedsięwzięć:

- osiągnięcie gotowości bojowej nr 2 przez całość załóg samolotów myśliwskich na lotnisku stałego bazowania;
- osiągnięcie gotowości do dowodzenia działaniami bojowymi przez pełne zmiany bojowe na P1SD;
- przygotowanie KLZ do przyjęcia ozołówki zaopatrzenia;
- skierowanie ozołówki zaopatrzenia na lotnisko zapasowe;
- rozwinięcie pełnego systemu łączności;
- rozwinięcie elementów mobilizacyjnych /PKI, PRT, PPZ i PPU/;
- uzupełnienie mobilizacyjne pododdziałów do etatu wojennego.
- pełna obsada obiektów i urzędzeń na lotnisku stałego bazowania oraz na lotnisku zapasowym, w gotowości do zabezpieczenia lotów bojowych;

Stan zagrożenia wojennego oznacza więc osiągnięcie gotowości do działań bojowych przez całość sił i środków z lotniska stałego bazowania oraz skierowanie ozołówki zaopatrzenia na lotnisko zapasowe. Rozsrod-kowanie sił i środków na dwa lotniska /przebazowanie jednej z eskadr na lotnisko zapasowe/ wykonuje się na dodatkowe zarządzenie.

W wypadku osiagania stanu zagrożenia wojennego ze stanu stałej gotowości bojowej pułk realizuje wszystkie pozostałe przedsięwzięcia przewidziane dla podwyższonej gotowości bojowej.

Stan pełnej gotowości bojowej ogłasza się dla całego stanu osobowego pIm OPK w trybie alarmowym.

W wypadku osiagania stanu pełnej gotowości bojowej ze stanu zagrożenia wojennego realizuje się następujące przedsięwzięcia;

- osiągnięcie gotowości bojowej przez wszystkie załogi samolotów myśliwskich;
- manewr jednej eskadry na lotnisko zapasowe;
- włączenie do pracy środków dowodzenia oraz zabezpieczenia działań na obydwu lotniskach.

W wypadku osiagania stanu pełnej gotowości bojowej ze stanu stałej lub podwyższonej gotowości bojowej pułk realizuje wszystkie pozostałe

przedsięwzięcia. Należy podkreślić, że dla plm OPK najdogodniejsze jest stopniowe osiąganie kolejnych stanów gotowości bojowej. Najtrudniejsze jest natomiast osiąganie pełnej gotowości bojowej ze stanu stałej gotowości bojowej ze względu na konieczność jednoczesnej realizacji wielu przedsięwzięć w stosunkowo krótkim czasie. Dodatkową trudność powoduje łączenie osiągania pełnej gotowości bojowej z rozśrodkowaniem sił i środków na dwa lotniska. Problem ten został omówiony w rozdziale 3.

Podstawowe normy czasowe osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK przedstawiono w tabeli 1, natomiast czasy startu samolotów myśliwskich /MiG-21/ z poszczególnych stopni gotowości bojowej - w tabeli 2.

Tabela 1

Stan gotowości bojowej	Czasy osiągania WSGB ze stanu:	
	Stalej gotowości bojowej	Podwyższonej gotowości bojowej
Stan podwyższonej gotowości bojowej	90	-
Stan zagrożenia wojennego	120	80
Stan pełnej gotowości	120	80

Charakterystyka stopni gotowości bojowej w lotnictwie myśliwskim OPK

Gotowość bojowa nr 1 - samoloty przygotowane do lotu bojowego; piloci w kabinach samolotów utrzymują łączność radiową z odpowiednim stanowiskiem dowodzenia /z dowódcą eskadry lub z dyżurnym kierownikiem lotniska, czasami bezpośrednio z PiSD/; na sygnał z SD następuje natychmiastowe uruchomienie silników, kołowanie na pas startowy i start.

Gotowość bojowa nr 2 - samoloty przygotowane do lotu bojowego; piloci w specjalnych pomieszczeniach /z zasady w schronach eskadrowych/ w ubiorach wysokościowych; personel techniczny przy samolotach lub w ukryciach; start z gotowości bojowej nr 2 po zajęciu przez pilotów miejsc w kabinach, uruchomieniu silników i wykołowaniu na pas startowy.

Gotowość bojowa nr 3 - samoloty przygotowane do lotu bojowego; załogi przebywają w miejscu wyznaczonym przez dowódcę /szkolenie, praca na sprzęcie, odpoczynek/ na lotnisku lub w jego pobliżu, aby mogły osiągnąć

gotowość do startu w nakazanym czasie; start z gotowości bojowej nr 3 następuje po dowiezieniu pilotów i personelu technicznego do samolotów, specjalnie wydzielonym i przygotowanym do tego celu transportem /część personelu technicznego może dyżurować ciągle przy samolotach/, ubraniu się pilotów w ubiory wysokościowe, zajęciu miejsc w kabinach, uruchomieniu silników i wykołowaniu na pas startowy.

Gotowość bojowa nr 4 - samoloty przygotowane do lotu bojowego; załogi na zajęciach /w godzinach służbowych/ lub w miejscach zamieszkania; start następuje po dokonaniu czynności analogicznych do gotowości bojowej nr 3 z tą tylko różnicą, że czas dowozu załóg do samolotów zwiększa się, co wymaga również ustalenia odpowiednich sygnałów alarmowania. Gotowość ta jest przewidywana głównie dla organizacji dyżurów bojowych w okresie pokoju.

Tabela 2

Wielkość grupy	Czas startu z gotowości bojowej:		
	Nr 1	Nr 2	Nr 3
Załoga /para/	4	8	35
Klucz	5	12	35
Eskadra	8	18	35

UWAGA: W warunkach nocnych czasy te zwiększa się o 1 min., a podczas startu z obwałowań lub ukryć: dla pary - o 1 min., dla klucza - o 3 min., dla eskadry - o 5 min.

Czasy osiągnięcia pełnej gotowości bojowej dla KLZ ze stanu stałej i podwyższonej gotowości bojowej wynoszą odpowiednio 40 min. i 15 min.

3. ROZŚRODKOWANIE SIŁ I ŚRODKÓW pIm OPK NA DWA LOTNISKA

Problem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez pIm OPK wiąże się ściśle z warunkami jego bazowania. Zgodnie z obowiązującymi zasadami każdy pułk w okresie pokoju bazuje całością sił i środków na jednym lotnisku /lotnisku stałego bazowania/ oraz ma przydzielone lotnisko zapasowe, nazywane również lotniskiem rozśrodkowania, na którym znajduje się KLZ.

Rozśrodkowanie polega na dokonaniu podziału sił i środków z takim wyliczeniem, aby każda z eskadr mogła prowadzić działania bojowe z oddzielnego lotniska. W praktyce oznacza to przebazowanie jednej z eskadr

na lotnisko zapasowe. Do zabezpieczenia działań bojowych z lotniska zapasowego wydziela się czołówkę zaopatrzenia.

Rozsrodkowanie realizuje się w oparciu o plan manewru, który jest jednym z elementów planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

Podstawowymi przedsięwzięciami w ramach rozsrodkowania sił i środków pIm OPK na dwa lotniska są:

- osiągnięcie gotowości bojowej przez KLZ;
- przebazowanie czołówki zaopatrzenia oraz osiągnięcie przez nią gotowości do zabezpieczenia działań bojowych eskadry na lotnisku zapasowym;
- przebazowanie eskadry /rzutu powietrznego/ na lotnisko zapasowe;
- przekazanie drugiego rzutu naziemnego na lotnisko zapasowe.

Zasadniczym czynnikiem warunkującym osiągnięcie gotowości eskadry do działań bojowych z lotniska zapasowego jest czas przebazowania czołówki zaopatrzenia. Na czas ten składa się:

- osiągnięcie gotowości czołówki zaopatrzenia do marszu /sformowanie kolumn, załadowanie sprzętu itp./;
- marsz kolumny na lotnisko zapasowe;
- osiągnięcie gotowości do zabezpieczenia działań bojowych eskadry na lotnisku zapasowym /rozwiniecie sił i środków zabezpieczenia/.

Czas osiągnięcia gotowości czołówki zaopatrzenia do marszu ze stanu stałej gotowości bojowej wynosi 60 min., a ze stanu podwyższonej gotowości 30 min. Czas rozwiniecia sił i środków po przybyciu na lotnisko zapasowe wynosi 120 min. Natomiast czas marszu zależy głównie od odległości między lotniskiem stałego bazowania i lotniskiem zapasowym oraz stanu dróg dojazdowych. Odległość ta, z punktu widzenia osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej oraz dogodności zaopatrzenia, powinna być możliwie najmniejsza. Z drugiej strony musi ona zapewniać dogodne warunki realizacji zadań bojowych w powietrzu przez obydwie eskadry i wynosi z reguły 40-60 km, a czasami jest nawet większa.

Jeżeli więc uwzględnimy czas przygotowania do marszu /30 lub 60 min./, czas marszu /2-3 godz./ oraz czas rozwiniecia sił i środków /2 godz./, to można przyjąć, że czołówka zaopatrzenia może osiągnąć gotowość do zabezpieczenia działań bojowych na lotnisku zapasowym po około 5-6 godzinach od momentu ogłoszenia stanu zagrożenia wojennego lub stanu pełnej gotowości bojowej.

Przebazowanie eskadry /rzutu powietrznego/ może być realizowane łącznie z wykonaniem zadania bojowego lub bez wykonania zadania bojowego. Przebazowanie z wykonaniem zadania bojowego polega na kolejnych startach samolotów myśliwskich na przechwycenie z lotniska stałego bazowa-

nia w zależności od sytuacji bojowej oraz lądowaniu i odtwarzaniu ich gotowości na lotnisku zapasowym. W tej sytuacji trudno określić czas przebazowania całości sił eskadry.

Natomiast w wypadku przebazowania bez wykonania zadania bojowego należy uwzględnić czas przelotu całej eskadry na lotnisko zapasowe oraz odtworzenia jej gotowości po wylądowaniu.

Uwzględniając czas przebazowania czołówki zaopatrzenia, czas przelotu oraz średnie normy odtwarzania gotowości bojowej samolotów myśliwskich, można przyjąć, że eskadra osiąga pełną gotowość do działań z lotniska zapasowego po około 7-8 godz. od momentu ogłoszenia stanu zagrożenia wojennego lub stanu pełnej gotowości bojowej.

Średnie czasy /w minutach/ odtwarzania gotowości bojowej samolotów MiG-21 po wylądowaniu bez zmiany wariantu uzbrojenia obrazuje tabela 3.

Tabela 3

Warunki odtwarzania gotowości bojowej	Skład grupy	Para /pojedynocy samolot/	Klucz	Eskadra
Etatowymi siłami bzaop i służb technicznych /7 dystrybutorów paliwa/		30	50	120
Siłami KLZ z udziałem personelu technicznego i pilotów /3 dystrybutory paliwa/		40	60	180

Osiągnięcie gotowości plm OPK do prowadzenia działań bojowych z dwóch lotnisk wymaga więc równoległej realizacji dwóch zasadniczych przedsięwzięć, a mianowicie:

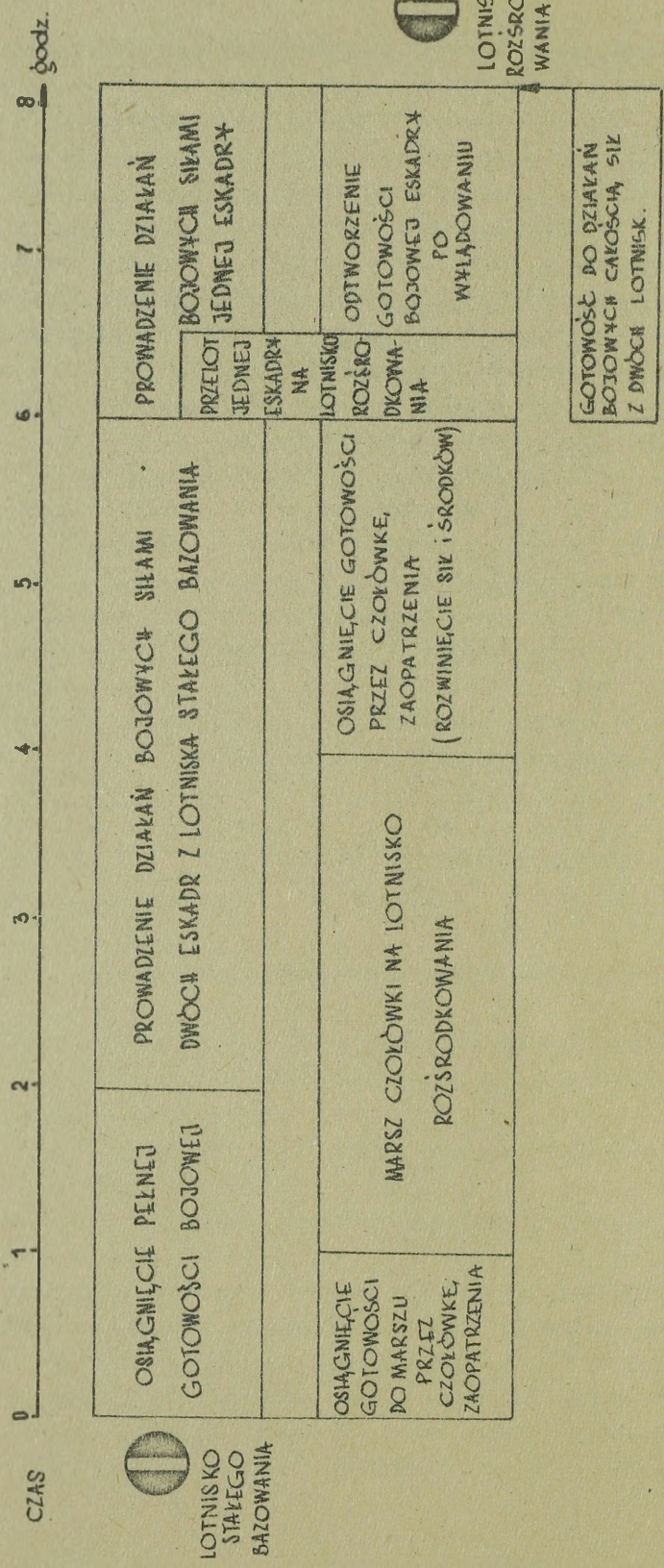
- osiągnięcia gotowości do działań bojowych całością sił i środków na lotnisku stałego bazowania;
- przebazowania czołówki zaopatrzenia oraz jednej z eskadr na lotnisko zapasowe.

Łatwo zauważyć, że między czasem osiągnięcia pełnej gotowości bojowej na lotnisku stałego bazowania /80 min. ze stanu podwyższonej gotowości bojowej lub 2 godz. ze stanu stałej gotowości bojowej/ a czasem osiągnięcia gotowości czołówki zaopatrzenia na lotnisku zapasowym występuje różnica rzędu kilku godzin /3-4 godz./. Oznacza to, że w tym czasie plm OPK może prowadzić działania bojowe dwiema eskadrami z jedne-

go lotniska przy ograniczonych możliwościach zabezpieczenia naziemnego, ponieważ czołówka zaopatrzenia znajduje się na trasie marszu na lotnisko zapasowe. Jest to sprawa istotna, kiedy uwzględnimy, że w skład czołówki może wchodzić do 40% sił i środków zabezpieczenia. Może to mieć wpływ głównie na czasy odtwarzania gotowości bojowej samolotów myśliwskich. W wyjątkowych sytuacjach można przewidywać wykorzystanie KLZ do przyjmowania i odtwarzania gotowości bojowej samolotów myśliwskich do czasu osiągnięcia gotowości przez czołówkę zaopatrzenia. Siły KLZ nie są jednak przygotowane do zabezpieczenia działań dużych grup samolotów. Z tego względu czasy odtwarzania gotowości bojowej są stosunkowo długie, co nie zapewnia dużego natężenia oraz rytmiczności lotów na przechwytywanie celów powietrznych.

Reasumując, można stwierdzić, że rozśrodkowanie sił i środków na dwa lotniska jest jednym z najtrudniejszych elementów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK. Ma to szczególne znaczenie w wypadku osiągnięcia pełnej gotowości bojowej ze stanu stałej gotowości bojowej, ponieważ wszystkie przedsięwzięcia na lotnisku stałego bazowania są realizowane równolegle z formowaniem i przygotowaniem do marszu czołówki zaopatrzenia.

Ogólną ideę osiągnięcia gotowości przez plm OPK do prowadzenia działań bojowych z dwóch lotnisk obrazuje rys. 3.

 LOTNISKO STAŁEGO BAZOWANIA

 LOTNISKO ROZŚRODKOWANIA

Rys. 3. OSIĄGANIE GOTOWOŚCI PRZEZ p/m OPK DO PROWADZENIA DZIAŁAŃ BOJOWYCH Z DWÓCH LOTNISK.

4. KIEROWANIE OSIĄGANIEM WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W plm OPK

4.1. Dokumenty osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK

Podstawowym dokumentem regulującym normy czasowe oraz tryb osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK jest "Plan osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej". Na jego treść składają się:

1. Ogólna charakterystyka stanów gotowości bojowej w plm OPK.
2. Organizacja alarmowania wewnętrznego.
3. Sygnały alarmowania i ostrzegania.
4. Organizacja mobilizacyjnego rozwinięcia.
5. Harmonogram przedsięwzięć realizowanych w ramach osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. Jego forma może być następująca:

Lp.	Treść przedsięwzięcia	Czas wykonania			Odpowiedzialny
		Podwyższona gotowość bojowa	Gotowość bojowa zagrożenia wojennego	Pełna gotowość bojowa	

6. Normy czasowe osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.
7. Podział sił i środków do wykonania zadań.
8. Organizacja dowodzenia osiągnięciem wyższych stanów gotowości bojowej.
9. Organizacja i regulacja ruchu.
10. Zabezpieczenie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej /maskowanie, zabezpieczenie inżynierskie, tyłowe, OPBMR itp./.
11. Normy i urzutowanie zapasów amunicji i środków materiałowych.
12. Plan rozśrodkowania sił i środków na dwa lotniska.

Plan osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej jest dokumentem tajnym specjalnego znaczenia, wykonywanym w jednym egzemplarzu i przechowywanym w sztabie pułku.

Na jego podstawie opracowuje się instrukcje alarmowe dla oficera dyżurnego pułku, DKL i oficera dyżurnego KLZ oraz służb dyżurnych w pododdziałach. W instrukcjach alarmowych ujmuje się obowiązki służb dyżurnych, tryb postępowania w wypadku osiągnięcia wyższych stanów go-

towości bojowej oraz sygnały alarmowe.

Ponadto oficer dyżurny posiada odpowiednie tabele umożliwiające rozkodowywanie sygnałów dotyczących osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, otrzymywanych od dyżurnej służby operacyjnej wyższych szczebli dowodzenia wojsk OPK oraz w garnizonowej sieci powiadamiania.

4.2. Organizacja alarmowania wewnętrznego

Odpowiedzialnym za alarmowanie i powiadamianie składu osobowego pułku o wprowadzaniu wyższych stanów gotowości bojowej jest oficer dyżurny pułku. Alarmowanie obejmuje przede wszystkim kadrę zawodową w miejscu zamieszkania, pododdziały w rejonie zakwaterowania /w koszarach/, służby dyżurne i żołnierzy przebywających na lotnisku stałego bazowania oraz komendę lotniska zapasowego.

Odpowiedzialnym za ogłaszanie wyższych stanów gotowości bojowej na lotnisku zapasowym jest oficer dyżurny KLZ, natomiast na lotnisku stałego bazowania - dyżurny kierownik lotniska.

Do alarmowania oraz powiadamiania wykorzystuje się syreny alarmowe, urządzenia TESA, łączność telefoniczną oraz wyznacza się łączników spośród żołnierzy służby zasadniczej.

W wypadku wprowadzenia stanu podwyższonej gotowości bojowej powiadamianie kadry stosuje się głównie w oparciu o łączność telefoniczną, urządzenia TESA oraz przez łączników. W tym wypadku sztab pułku opracowuje szczegółowy plan powiadamiania.

Stan zagrożenia wojennego oraz stan pełnej gotowości bojowej ogłasza się całemu stanowi osobowemu w trybie alarmowym głównie poprzez odpowiednie sygnały dźwiękowe syren alarmowych.

Dla sprawnego obiegu informacji ustalone są odpowiednie sygnały wewnętrznego powiadamiania, a mianowicie:

- podwyższona gotowość bojowa;
- gotowość bojowa zagrożenia wojennego;
- pełna gotowość bojowa;
- wezwanie grupy operacyjnej;
- wezwanie zmian dowodzenia na PISD.

Ponadto ustala się sygnały wewnętrznego alarmowania i ostrzegania, dotyczące:

- alarmu powietrznego;
- alarmu o skażeniach;
- uprzedzenia o zagrożeniu z powietrza;
- odwołania alarmu.

Czas przekazywania sygnałów alarmowych i sygnałów powiadamiania oraz ich przekazanie całemu stanowi osobowemu ma decydujący wpływ na sprawne osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK. Kolejność przekazywania sygnałów dotyczących osiągnięcia WSGB obrazuje rys. 4.

4.3. Organizacja kierowania osiągnięciem wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK

Całokszałem osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej kieruje dowódca plm OPK.

W wypadku ogłoszenia wyższego stanu gotowości bojowej gdy kadra zawodowa przebywa w jednostce /w godzinach służbowych/, wszyscy oficerowie dowództwa, sztabu oraz dowódcy pododdziałów przystępują natychmiast do wykonywania zadań zgodnie z obowiązkami alarmowymi.

W wypadku kiedy kadra zawodowa znajduje się w miejscu zamieszkania /w godzinach pozasłużbowych/, w początkowym okresie całokszałem osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej kieruje oficer dyżurny pułku, natomiast w pododdziałach - służby dyżurne.

W następnej fazie dowodzenie przejmuje grupa operacyjna, która przybywa do jednostki w pierwszej kolejności. W tym czasie zmiana dyżurna na PISD poprzez DKL kieruje działalnością załóg pełniących dyżury bojowy na lotnisku stałego bazowania.

Dyżurny kierownik lotniska kieruje również osiągnięciem gotowości bojowej przez załogi pełniące dyżury na obiektach lotniska stałego bazowania do czasu przybycia dowódców pododdziałów.

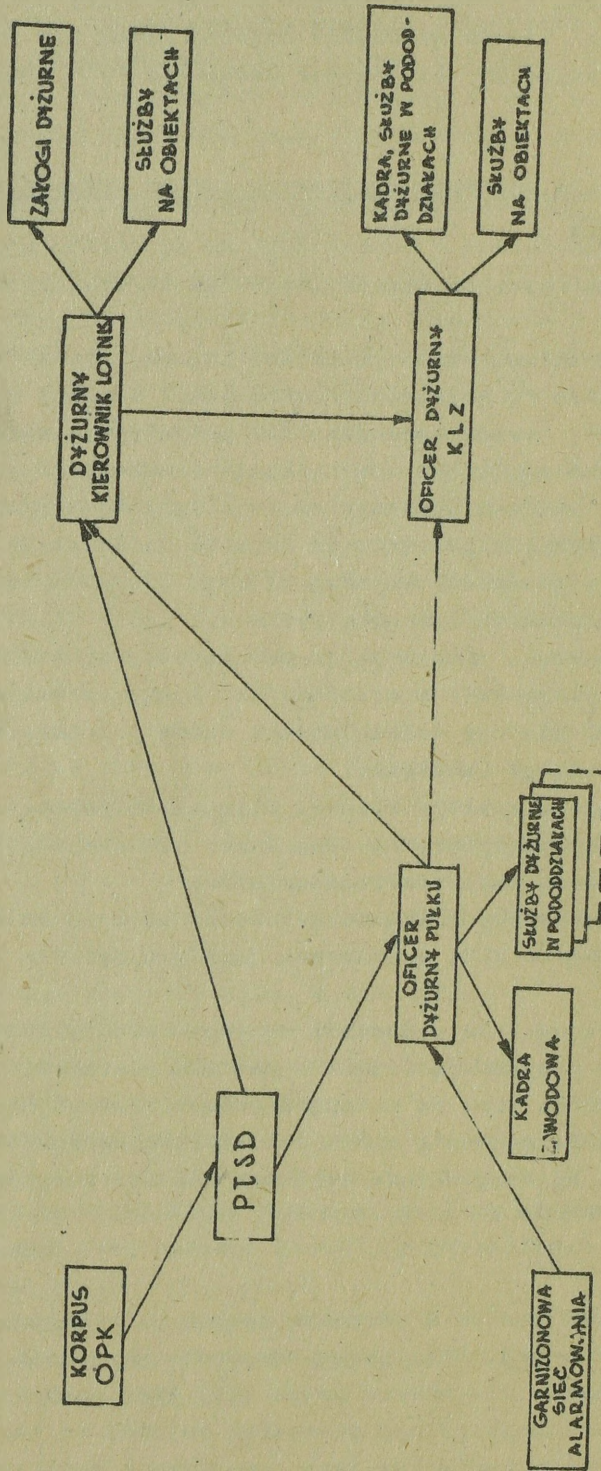
Całokszałem osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej na lotnisku zapasowym kieruje dowódca KLZ, a do czasu jego przybycia - oficer dyżurny KLZ.

Po przybyciu kadry zawodowej do jednostki wszyscy dowódcy pododdziałów przejmują dowodzenie i wykonują ustalone zadania alarmowe.

W tym czasie dowódca pułku wraz ze zmianą dowodzenia przybywa na PISD i przejmuje dowodzenie całością sił i środków. Po osiągnięciu nakazanego stanu gotowości bojowej składa meldunek dowódcy korpusu.

W celu sprawnego kierowania realizacją zadań mobilizacyjnych wyznacza się specjalną grupę mobilizacyjną, której dowódcą jest szef sztabu pułku.

Właściwe dowodzenie jest jednym z warunków sprawnego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. Podstawowe znaczenie ma jednak pełna znajomość zadań i obowiązków alarmowych przez cały stan osobowy, szczególnie w wypadku osiągnięcia pełnej gotowości bojowej ze stanu stałej gotowości bojowej, kiedy konieczna jest jednoczesna realizacja wielu przedsięwzięć w krótkim czasie.

rys. 4. KOLEJNOŚĆ PRZEKAZYWANIA SYGNAŁÓW O OSIĄGANIU W SGB W plm OPK_y

Harmonogram realizacji podstawowych przedsięwzięć w ramach osiągnięcia pełnej gotowości bojowej przez plm OPK obrazuje rys. 5.

x

x

x

Sprawne osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej przez plm OPK wymaga systematycznego szkolenia i treningów całego stanu osobowego. Jest to jedno z głównych przedsięwzięć szkoleniowych w lotnictwie myśliwskim oraz w całym systemie OPK. Konieczne jest szczegółowe opracowanie - już w okresie pokoju - zadań i obowiązków w zakresie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej oraz pełna ich znajomość przez wszystkich żołnierzy pułku.

W treści skryptu ujęto jedynie ogólne zasady i podstawowe przedsięwzięcia osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK.

W praktyce konieczne jest ich dostosowanie do roli i miejsca pułku w systemie OPK oraz do charakteru i warunków wykonywanych przezeń zadań bojowych.

BIBLIOGRAFIA:

1. Biuletyn Informacyjny, nr 2/122. Wyd. DWOPK.
2. JAKUBCZYK S., ZABŁOCKI E.: Taktyka lotnictwa myśliwskiego OPK. Wyd. ASG, 1979.
3. MUSIAŁ J.: Organizacja, planowanie i kierowanie mobilizacyjnym rozwinięciem ZT w ramach osiągnięcia WSGB. Wyd. ASG, 1980.
4. Instrukcja pełnienia dyżurów bojowych w wojskach OPK. Wyd. DWOPK.
5. Dokumenty osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w plm OPK.
6. Notatki z odpraw i szkoleń w ASG WP.

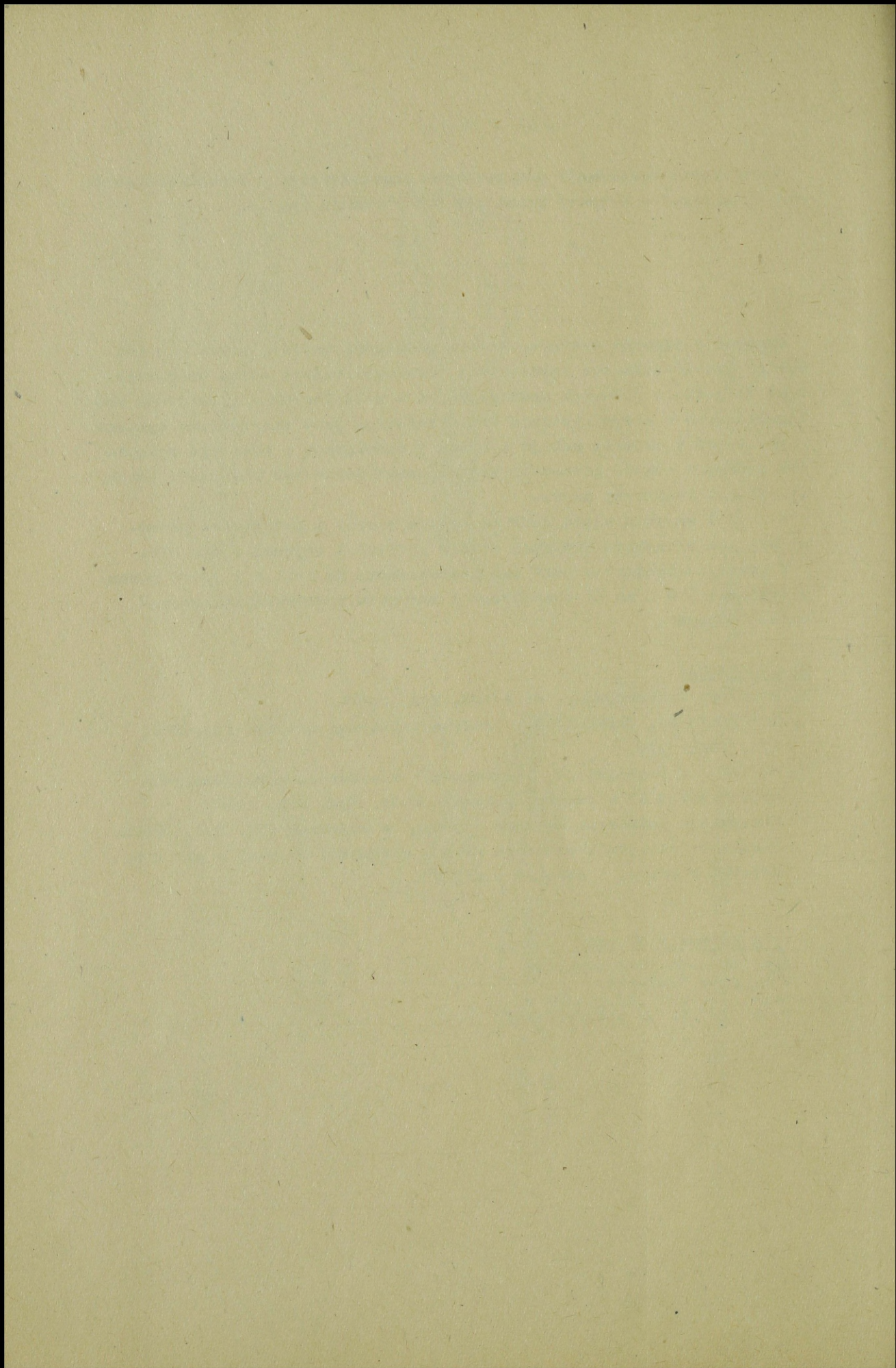
Wydrukowano w 30 egz.

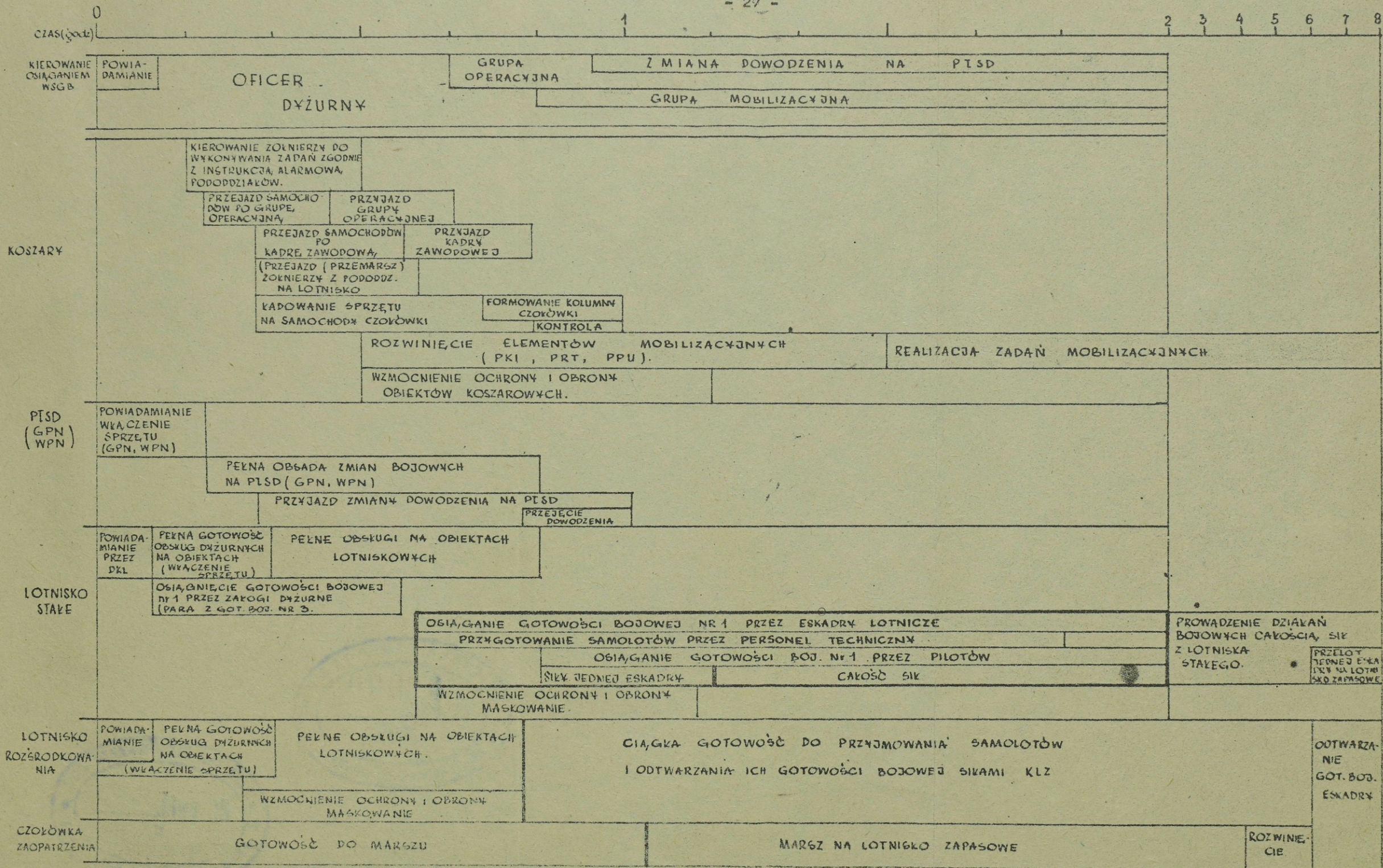
Egz. nr 1-30-Bibl.Nauk.OZS

Wyk. ppłk Zabłocki

Druk. JD, dnia 13.4.1981 r.

Druk. ASG WP nr 0149/0686/WW

Rys.5. OSIĄGANIE STANU PEŁNEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ plm OPK.

